

TENGER EN BLOND

Van dezelfde auteur:

KENZIE & GENNARO-REEKS

Slapende honden
Duister als de nacht
Verloren dochter
Gone Baby Gone
Het verleden spreekt

Mystic River
Shutter Island
De infiltrant

DENNIS LEHANE

TENGER
EN BLOND

the house of books

Vijfde druk, mei 2011

Oorspronkelijke titel

Prayers for Rain

Uitgave

William Morrow & Company, Inc., New York

Copyright © 1999 by Dennis Lehane

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2001 by The House of Books,
Vianen

Vertaling

Ineke van Bronswijk

Omslagontwerp

Dog and Pony, Amsterdam

Omslagillustratie

Getty Images/Sonya Percival

Auteursfoto

Diana Lucas Leavengood

www.thehouseofbooks.com

ISBN 978 90 443 2797 7

D/2011/8899/105

NUR 332

All rights reserved.

Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn vrienden
John Dempsey, Chris Mullen en Susan Hayes.
Ik mocht een paar van hun leukste grapjes lenen
en ze stappen niet eens naar de rechter.

En voor Andre,
die ik heel erg mis.

Verantwoording

Met dank aan dr. Keith Ablow, die mijn vragen over psychiatrie beantwoordde; Tom Corcoran, die me behoedde voor blunders met de Shelby uit '68; Chris en Julie Gleason, die me hielpen met de vragen die ik tot mijn schaamte over Engelse literatuur moest stellen; rechercheur Michael Lawn van de politie in Watertown, die me uitlegde welke procedure er bij ongelukken wordt gevolgd; dr. Laura Need, van wie ik het idee voor de hartafwijking kreeg; Emily Sperling van de Bond van Cranberrykwekers in Cape Cod; Paul en Maureen Welch, die met Plymouth op de proppen kwamen; en MM, die me de procedures bij de Amerikaanse posterijen haarfijn kon uitleggen.

Tevens dank aan Jessica Baumgardner, Eleanor Cox, Michael Murphy, Sharyn Rosenblum, en mijn broer Gerry omdat hij me op de been hield als ik in New York was.

En tot slot, zoals altijd, heel veel dank aan Claire Wachtel, Ann Rittenberg en Sheila; ze hebben de kladversies gelezen en me in mijn waarde gelaten, en ervoor gezorgd dat ik eerlijk bleef.

Ik hoorde de oude, oude man zeggen:
'Al het mooie sijpelt weg
Net als water.'

W.B. YEATS

Proloog

In mijn droom heb ik een zoon. Hij is een jaar of vijf, maar hij praat en denkt als een jongen van vijftien. Hij zit naast me in de auto, de gordel stevig vastgemaakt, en zijn beentjes komen nauwelijks tot aan de rand van de stoel. De auto is een oude slee, met een stuur zo groot als een fietswiel. Het is eind december en de ochtend heeft de kleur van dof chroom. We rijden over het platteland, ten zuiden van Massachusetts maar ten noorden van de lijn Mason-Dixon – Delaware misschien, of het zuiden van New Jersey – en in de verte duiken rood met wit geruite silo's op uit de kale, geploegde velden, de sneeuw van verleden week grijs bevroren als krantenpapier. Er is niets om ons heen behalve de velden en de verre silo's, een stijf bevroren en roerloze windmolen, en kilometers zwart telefoondraad, glinsterend van het ijs. Geen andere auto's, geen mensen. Alleen mijn zoon en ik, en de harde grijze weg die bevroren tarwevelden doorsnijdt.

'Patrick,' zegt mijn zoon.

'Ja?'

'Het is een mooie dag.'

Ik zie het nog grijze ochtendlicht, de totale verlatenheid. Achter de verste silo kringelt uit een schoorsteen een sliert rook omhoog. Hoewel het huis zelf onzichtbaar blijft, kan ik me wel voorstellen hoe warm het er is. Ik kan eten in een oven ruiken, zie de kersenhouten balken boven een keuken van honingkleurig hout. Een schort hangt aan de knop van de ovendeur. Ik voel hoe fijn het is om op een stille ochtend in december gezellig binnen te zitten.

Ik kijk naar mijn zoon. 'Ja, het is een mooie dag.'

'We blijven de hele dag rijden,' zegt hij. 'De hele nacht. We blijven altijd rijden.'

*'Best,' zeg ik.
Mijn zoon kijkt naar buiten. 'Pap?'
'Ja?'
'We blijven altijd rijden.'
Ik draai mijn hoofd opzij en hij kijkt me met mijn eigen ogen aan.
'Oké,' zeg ik. 'We blijven altijd rijden.'
Hij legt een hand op de mijne. 'Als we stoppen, krijgen we geen lucht meer.'
Ik knik.
'Als we geen lucht meer krijgen, gaan we dood.'
'Klopt.'
'Ik wil niet dood, pap.'
Ik strijk met een hand over zijn gladde haar. 'Ik ook niet.'
'Dan moeten we dus altijd blijven rijden.'
'Goed, knul.' Ik glimlach naar hem. Ik kan zijn huid ruiken, zijn haar, een jongen van vijf die naar een baby ruikt. 'We blijven altijd rijden.'
'Tof.'
Hij leunt achterover op zijn stoel en valt dan met zijn wang tegen de rug van mijn hand in slaap.
Voor me strekt de grijze weg zich uit tussen de stoffige witte velden, en mijn hand op het stuur is licht en zelfverzekerd. De weg is plat en recht en eindeloos lang. De oude sneeuw ritselt als de wind over de velden huilt en kleine sneeuwstormen in het gebarsten teer voor mijn grille blaast.
Ik blijf altijd rijden. Ik stap nooit meer uit de auto. De benzine raakt niet op. Ik krijg nooit honger. Het is hier warm. Ik heb mijn zoon. Hij is veilig. Ik ben veilig. Ik blijf altijd rijden. Ik word niet moe. Ik stop nooit.
Leeg en oneindig ligt de weg voor me.
Mijn zoon draait zijn hoofd weg van mijn hand. 'Waar is mama?'
'Ik weet het niet,' antwoord ik.
'Maar er is niets ergs?' Hij kijkt me aan.
'Nee hoor,' zeg ik. 'Alles is dik in orde. Ga maar weer slapen.'
Mijn zoon valt weer in slaap. Ik blijf rijden.
En we verdwijnen allebei als ik wakker word.*

1

De eerste keer dat ik Karen Nichols ontmoette, leek ze me het type vrouw dat haar sokken strijkt.

Ze was blond en tener, en stapte op het moment dat Bubba en ik met onze ochtendkoffie in de hand de straat naar de St. Bartholomew's Church overstaken uit een groene Volkswagen kever uit 1998. Het was februari, maar de winter had dat jaar verstek laten gaan. Afgezien van een sneeuwstorm en een paar dagen met temperaturen onder nul hadden we de hele tijd bijna zacht weer gehad. Vandaag was het een graad of vijf, en het was pas tien uur 's ochtends. Je kunt zeggen wat je wil over het opwarmen van de aarde, maar als ik de stoep niet hoeft te vegen, vind ik het allang best.

Karen Nichols hield een hand boven haar ogen, hoewel de ochtendzon helemaal niet zo fel was, en keek me onzeker glimlachend aan. 'Meneer Kenzie?'

Ik gaf haar mijn eet-zijn-bordje-leeg-en-houdt-van-zijn-moeder-glimlach en stak een hand uit. 'Miss Nichols?'

Om de een of andere reden lachte ze. 'Karen, ja. Ik ben een beetje vroeg.'

Haar hand werd in de mijne geschoven en voelde zo glad en zacht als een handschoen. 'Zeg maar Patrick. Dit is meneer Rogowski.'

Bubba gromde en slurpte van zijn koffie.

Karen Nichols trok haar hand terug en deinsde iets achteruit, alsof ze bang was dat ze Bubba ook een hand zou moeten geven. Bang dat ze hem dan niet terug zou krijgen.

Ze droeg een bruine suède jas die tot halverwege haar dijen reikte over een donker grijze kabeltrui, een gestreken spijker-

broek en sneeuw witte Reeboks. Zo te zien was er geen kreukeltje, vlekje of stofje bij haar kleren in de buurt geweest.

Ze legde tengere vingers tegen haar gladde hals. ‘Een paar echte detectives. Wow.’ Kraaienspootjes bij haar zachte blauwe ogen vergezelden de rimpeltjes in haar wipneus toen ze opnieuw lachte.

‘Ik ben de detective,’ zei ik. ‘Hij doet alleen alsof.’

Bubba gromde weer en gaf me een schop tegen mijn achterste.

‘Af,’ zei ik. ‘Zit.’

Bubba nam nog een slok koffie.

Karen Nichols keek alsof ze spijt had van haar komst. Ik besloot haar niet mee te nemen naar mijn kantoor. Als mensen niet zeker wisten of ze me wel in de arm zouden nemen, werkte het meestal averechts om ze mee te nemen naar de klokkentoren.

Er was geen school, want het was zaterdag, en de lucht was vochtig en niet koud, dus liepen Karen Nichols, Bubba en ik naar een bankje op het schoolplein. Ik ging zitten. Karen gebruikte een onberispelijk witte zakdoek om het bankje af te stoffen voordat ze ging zitten. Bubba keek bedenkelijk naar het te kleine bankje, vervolgens met gefronste wenkbrauwen naar mij, en ging uiteindelijk in kleermakerszit voor ons op de grond zitten. Verwachtingsvol keek hij naar me op.

‘Brave hond,’ zei ik.

Bubba liet me met zijn blik weten dat ik ervoor zou boeten zodra we niet langer in fatsoenlijk gezelschap verkeerden.

‘Miss Nichols,’ begon ik, ‘hoe komt u aan mijn naam?’

Ze maakte haar blik los van Bubba en keek me in grote verwarring aan. Haar blonde haar was jongensachtig kort geknipt en deed me denken aan foto’s van Berlijnse vrouwen in de jaren twintig. Het was met gel glad tegen haar hoofd gekamd, en hoewel er geen beweging in te krijgen zou zijn, tenzij ze achter een ronkend straalvliegtuig ging staan, had ze het boven haar linkeroor, vlak onder de scheiding, vastgezet met een zwart speldje met een lieveheersbeestje.

Haar grote blauwe ogen lichtten op en alweer lachte ze kort en nerveus. ‘Van mijn vriend.’

‘En hij heet?’ vroeg ik, denkend dat het Tad of Ty of Hunter moest zijn.

‘David Wetterau.’

Ik ben niet voor helderziende in de wieg gelegd.

‘Ik vrees dat ik nog nooit van hem heb gehoord.’

‘Hij kent iemand die vroeger voor je werkte. Een vrouw?’

Bubba tilde zijn hoofd op en keek me venijnig aan. Bubba verweet het mij dat Angie de samenwerking had verbroken, dat Angie naar een andere buurt was verhuisd, dat ze een Honda had gekocht, dat ze mantelpakken van Anne Klein droeg, en dat ze niet meer gezellig met ons op stap ging.

‘Angela Gennaro?’ vroeg ik.

Ze glimlachte. ‘Precies. Zo heet ze.’

Bubba gromde weer. Nog even en hij zou gaan huilen naar de maan.

‘En waarom hebt u een detective nodig, miss Nichols?’

‘Karen.’ Ze draaide zich naar me opzij en streek een denkbeeldige lok haar achter haar oor.

‘Karen. Waarom heb je een detective nodig?’

Er speelde een triest, wrang glimlachje om haar getuiste lippen en ze staarde even naar haar knieën. ‘Er is een kerel in de fitnessclub waar ik lid van ben.’

Ik knikte.

Ze slikte. Kennelijk had ze gehoopt dat ik het hele verhaal uit dat ene zinnetje kon opmaken. Ik wist zeker dat ze me iets onplezierigs zou gaan vertellen en nog zekerder dat ze in haar leven hooguit vluchtig met onplezierige dingen in aanraking was geweest.

‘Hij viel me lastig, volgde me naar het parkeerterrein. Eerst was het gewoon, je weet wel, irritant?’ Ze tilde haar hoofd op en zocht naar begrip in mijn blik. ‘Toen werd het vervelender. Hij begon me thuis op te bellen. Ik deed er alles aan om hem te ontwijken op de club, maar ik zag hem een paar keer in een auto voor mijn huis zitten. Uiteindelijk kreeg David er genoeg van en ging hij met hem praten. Hij ontkende alles en toen bedreigde hij David.’ Ze knipperde met haar ogen en friemelde met de vingers van haar linkerhand in de rechter, die ze tot een vuist had gebald. ‘David is niet wat je noemt een... krachtpatser. Is dat het juiste woord?’

Ik knikte.

‘Nou, Cody – zo heet hij, Cody Falk – lachte David uit en hij belde me nog dezelfde avond op.’

Cody. Ik haatte hem nu al, gewoon uit principe.
'Hij belde me en zei dat hij wist hoe graag ik het wilde, dat ik waarschijnlijk nooit echt goed was... goed was...'

'Geneukt,' vulde Bubba aan.

Ze schokschouderde een beetje, keek hem aan en draaide haar hoofd snel weer opzij naar mij. 'Ja dat. Nog nooit. En hij wist dat ik het eigenlijk met hem wilde doen. Dit briefje heb ik op zijn auto achtergelaten. Stom van me, ik weet het, maar ik... nou ja, ik heb het gedaan.'

Ze maakte haar tas open en haalde er een gekreukeld paars papierje uit. In keurige blokletters had ze geschreven:

MENEER FALK,
LAAT ME ALSTUBLIEFT MET RUST.
KAREN NICHOLS

'De volgende keer dat ik naar de club ging,' vertelde ze, 'kwam ik terug bij mijn auto en had hij het onder de ruitenwisser gedaan, precies zoals ik het op zijn auto had achtergelaten. Als je het omdraait, kun je zien wat hij heeft geschreven.' Ze wees op het briefje in mijn hand.

Ik draaide het om. Op de achterkant had Cody Falk één enkel woord geschreven.

NEE.

Ik begon echt een hekel te krijgen aan die eikel.

'En gisteren?' Ze kreeg tranen in haar ogen en slikte een paar keer. Een ader klopte heftig in haar zachte, witte hals.

Ik legde een hand op de hare en ze kneep er krampachtig in.

'Wat heeft hij gedaan?' drong ik aan.

Ze zoog lucht naar binnen en ik hoorde een vochtig gorgelen in haar keel. 'Hij heeft mijn auto vernield.'

Bubba en ik keken allebei met een ruk opzij naar de glimmende groene Volkswagen bij het hek van het schoolplein. Dat ding kwam zo te zien zo uit de fabriek en van binnen rook hij vast nog naar een nieuwe auto.

'Die auto?' zei ik.

'Wat?' Ze volgde mijn blik. 'O nee, nee. Dat is Davids auto.'

'Een man?' zei Bubba. 'Een mán met zo'n auto?'

Ik schudde mijn hoofd naar hem.

Bubba fronste zijn wenkbrauwen, richtte zijn blik op zijn legerlaarzen en trok zijn knieën op.

Karen bewoog haar hoofd alsof ze uit haar gedachten ontwaakte. 'Ik heb een Corolla. Ik wilde de Camry, maar die konden we niet betalen. David is bezig met het opzetten van een eigen zaak en we moeten allebei onze studielening nog aflossen, dus heb ik de Corolla genomen. En die is nu kapot. Hij heeft er zuur over gegoten. Hij heeft de radiator doorboord. Volgens de garage heeft hij suikerstroop in de motor gedaan.'

'Heb je aangifte gedaan?'

Ze knikte, en er ging een rilling door haar slanke lichaam. 'Ik kan niet bewijzen dat hij het heeft gedaan. Hij heeft de politie verteld dat hij die avond naar de film was, en mensen hebben hem naar binnen en weer naar buiten zien gaan. Hij...' Haar gezicht vertrok en werd rood. 'Ze kunnen niets doen, en de verzekeringmaatschappij wil de schade niet dekken.'

Bubba tilde zijn hoofd op en keek me aan.

'Waarom niet?' vroeg ik.

'Omdat ze mijn laatste betaling niet hebben ontvangen. En ik... ik heb echt betaald. Ik heb het geld drie weken geleden op het postkantoor gestort. Ze zeggen dat ze me een briefje hebben gestuurd, maar dat heb ik niet ontvangen. En... en...' Ze liet haar hoofd hangen en tranen drupten op haar knieën.

Ze had een verzameling knuffelbeesten, dat wist ik vrij zeker. Op de bumper van haar vernielde Corolla zat een lachend gezichtje of een visje. Ze las boeken van John Grisham, luisterde naar zoete rockmuziek, ging graag naar verlovingsen en had nog nooit een film van Spike Lee gezien.

Ze had nooit gedacht dat zo iets haar zou kunnen overkomen.

'Karen,' zei ik zacht, 'welke verzekeringsmaatschappij heb je?'

Ze tilde haar hoofd op en veegde met de rug van haar hand haar tranen weg. 'State Mutual.'

'En op welk postkantoor heb je dat geld gestort?'

'Nou, ik woon in Newton Upper Falls,' zei ze, 'maar ik weet het niet precies meer. Mijn vriend?' Ze keek naar haar smetteloos witte gympen alsof ze zich geneerde. 'Hij woont in Back Bay en ik ben vaak bij hem.'

Ze zei het alsof het een zonde was, en ik vroeg me af waar ze

mensen zoals zij kweekten, en als er een zaadje bestond, hoe ik er dan aan kon komen als ik ooit een dochter kreeg.

‘Ben je wel vaker te laat met betalen?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nooit.’

‘Hoe lang ben je daar al verzekerd?’

‘Sinds mijn afstuderen. Zeven jaar.’

‘Waar woont Cody Falk?’

Ze legde de muis van haar handen tegen haar ogen om te voelen of ze droog waren. Ze was niet opgemaakt, dus was er niets uitgelopen. Ze had de onopgesmukte schoonheid van een vrouw in een Biotherm-advertentie.

‘Dat weet ik niet. Maar hij is elke avond om zeven uur in de fitnessclub.’

‘Welke is dat?’

‘De Mount Auburn Club in Watertown.’ Ze beet op haar onderlip en probeerde te glimlachen. ‘Ik voel me zo belachelijk.’

‘Karen,’ zei ik, ‘je hoort niet lastiggevalen te worden door mensen zoals Cody Falk. Hoor je me? Dat verdient niemand. Hij is een slecht mens en je hebt dit echt niet over jezelf afgeroepen. Dat heeft hij gedaan.’

‘Ja?’ De glimlach brak nu moeizaam door, maar angst en verwarring zwommen nog steeds in haar ogen.

‘Ja. Het is een rotzak. Hij vindt het leuk om mensen bang te maken.’

‘Dat is waar,’ beaamde ze. ‘Je ziet het in zijn ogen. Op een avond dreef hij me in het nauw op het parkeerterrein, en hoe zenuwachtiger ik werd, des te meer hij ervan leek te genieten.’

Bubba grinnikte. ‘Wacht maar tot wij bij Cody langsaan. Dan zullen we nog weleens zien wie er peentjes zweet.’

Karen Nichols keek naar Bubba en heel even leek ze medelijden te hebben met Cody Falk.

Van kantoor belde ik mijn advocaat, Cheswick Hartman.

Karen Nichols was weggereden in de kever van haar vriendje. Ik had haar opdracht gegeven om direct naar haar verzekeringsmaatschappij te rijden en een nieuwe cheque af te geven. Ze had gezegd dat ze de schade niet wilden vergoeden, en ik had haar verzekerd dat ze van gedachten veranderd zouden zijn tegen de tijd dat zij zich meldde. Ze vroeg zich hardop af of ze

mijn honorarium wel kon betalen en ik zei dat ze zich geen zorgen hoefde te maken omdat ik de klus in één dag geklaard zou hebben.

‘In één dag?’

‘In één dag,’ bevestigde ik.

‘Maar hoe gaat het dan met Cody?’

‘Van Cody hoor je nooit meer iets.’ Ik deed haar portier dicht en ze reed weg, zwaaide nog even bij het eerste stoplicht.

‘Zoek “schattig” eens op in het woordenboek,’ zei ik toen we op mijn kantoor waren. ‘Kijk eens of er een foto van Karen Nichols bij de beschrijving staat.’

Bubba keek naar het stapeltje boeken in de vensterbank. ‘Hoe weet ik welk boek het woordenboek is?’

Cheswick kwam aan de lijn en ik vertelde hem van Karens problemen met haar verzekeringsmaatschappij.

‘Ze heeft de premie altijd betaald?’

‘Altijd.’

‘Geen probleem. Het is een Corolla?’

‘Ja.’

‘Wat kost zo’n ding, vijftientigduizend dollar?’

‘Maak er maar veertien van.’

Cheswick grinnikte. ‘Bestaan er echt zulke goedkope auto’s?’ Voor zover ik wist, had Cheswick zelf een Bentley, een Mercedes V10 en twee Range Rovers. Als hij niet op wilde vallen tussen het plebs reed hij in een Lexus.

‘Ze betalen de schade,’ beloofde hij.

‘Ze zeiden van niet,’ zei ik, gewoon om hem een beetje op stang te jagen.

‘En mij dwarsbomen? Als ik ontevreden de telefoon neerleg, weten ze dat ze voor minstens vijftigduizend het schip in gaan. Ze betalen,’ herhaalde hij.

‘Wat zei hij?’ vroeg Bubba nadat ik had neergelegd.

‘Hij zegt dat ze betalen.’

Hij knikte. ‘En Cody ook, ouwe gabber. Cody ook.’

Bubba ging terug naar zijn magazijn om een of ander zaakje af te handelen, en ik belde Devin Amronklin, een van de weinige smerissen in deze stad die nog met me willen praten.

‘Moordzaken.’

‘Zeg het alsof je het meent, kerel.’

‘Hé hé. Als dit niet de *numero uno* persona non grata van de politie in Boston is. Ben je de laatste tijd nog aangehouden?’

‘Nee.’

‘Dan heb je mazzel. Je hebt geen idee wat sommige van mijn collega’s graag in je kofferbak willen vinden.’

Even deed ik mijn ogen dicht. Het was nou niet bepaald handig om bij de politie voor kampioen klootzak door te gaan.

‘Alsof jij popi Jopie bent,’ zei ik. ‘Jij bent degene die een collega-smeris de handboeien heeft omgedaan.’

‘Niemand heeft me ooit aardig gevonden,’ zei Devin, ‘maar de meesten zijn bang voor me, dus ik maak me niet druk. Van jou weet iedereen dat je nog geen deuk in een pakje boter kunt slaan.’

‘Hoezo, iedereen?’

‘Wat is er?’

‘Ik wil dat je Cody Falk voor me natrekt. Strafblad, alles wat met stalking te maken heeft.’

‘En wat krijg ik ervoor?’

‘Eeuwige vriendschap?’

‘Een van mijn nichtjes,’ zei hij, ‘wil de hele Beanie Babies-verzameling voor haar verjaardag.’

‘En jij wil niet naar de speelgoedwinkel.’

‘En ik betaal nog steeds een bom alimentatie voor een kind dat niet met me wil praten.’

‘Dus jij wil dat ik alle Beanie Babies ga kopen.’

‘Tien is wel genoeg.’

‘Tien?’ zei ik. ‘Je bent niet goed –’

‘Falk met een F?’

‘De F van fiksén,’ zei ik en hing op.

Devin belde een uur later terug met de mededeling dat ik de Beanie Babies de volgende avond naar zijn huis moest brengen.

‘Cody Falk, drieëndertig. Geen veroordelingen.’

‘Maar wel...’

‘Maar wel,’ zei Devin, ‘gearresteerd wegens overtreding van een straatverbod, aangevraagd door ene Bronwyn Blythe. Aanklacht ingetrokken. Gearresteerd wegens aanranding van Sara Little. Aanklacht ingetrokken omdat Miss Little weigerde te getuigen en naar een andere staat verhuisde. Genoemd als verdachte van de verkrachting van ene Anne Bernstein, opgeroepen voor verhoor. Nooit een aanklacht ingediend omdat

Miss Bernstein weigerde proces-verbaal te laten opmaken, zich aan een medisch onderzoek te onderwerpen of haar belager te identificeren.'

'Gezellige kerel,' zei ik.

'Een echte lieverd, ja.'

'Is dat alles?'

'Hij heeft een verleden als jeugddelinquent, maar die informatie is vertrouwelijk.'

'Uiteraard.'

'Valt hij weer iemand lastig?'

'Misschien,' zei ik voorzichtig.

'Draag handschoenen.' Met die woorden hing Devin op.

2

Cody Falk had een parelgrijze Audi Quattro, en die avond zagen we hem om halftien uit de Mount Auburn Club naar buiten komen. Zijn nog natte haar was pas gekamd, en uit zijn gymtas stak het handvat van een tennisracket. Hij droeg een soepel zwartleren jasje, een roomkleurig linnen vest, een hoog dichtgeknoopt wit overhemd en een vale spijkerbroek. Hij was heel erg bruin. Hij bewoog alsof hij verwachtte dat alles voor hem opzij zou gaan.

‘Ik haat die kerel,’ zei ik tegen Bubba. ‘En ik ken hem niet eens.’

‘Haat is lekker,’ zei Bubba, ‘en het kost niks.’

Cody’s Audi piepte twee keer toen hij met de afstandsbediening aan zijn sleutelring het alarm uitschakelde en de kofferbak opende.

‘Als je mij nou mijn gang had laten gaan,’ zei Bubba, ‘zou hij op dit moment opgeblazen zijn.’

Bubba had voorgesteld om wat semtex aan het motorblok te bevestigen en de ontsteking met de alarminstallatie van de Audi te verbinden. Semtex. Vaag half Watertown van de kaart, blaas de Mount Auburn Club richting Rhode Island. Bubba begreep niet waarom dit niet zo’n goed idee was.

‘Je vermoordt iemand niet omdat hij een auto heeft vernield.’

‘O nee?’ zei Bubba. ‘Waar staat dat?’

Toegegeven, daar had ik niet van terug.

‘Bovendien,’ vervolgde hij, ‘verkracht hij haar als hij de kans krijgt.’

Ik knikte.

‘Ik haat verkrachters,’ zei Bubba.

‘Ik ook.’

‘Het zou fijn zijn als hij het nooit meer kon doen.’

Ik draaide me naar hem opzij. ‘We vermoorden hem niet.’

Bubba haalde zijn schouders op.

Cody Falk deed de kofferbak dicht en bleef even staan om met zijn vierkante kin in de lucht naar de tennisbaan tegenover het parkeerterrein te kijken. Het leek wel alsof hij ergens voor poseerde, een portret misschien, en met zijn dikke, donkere haar en geciseleerde trekken, zijn gespierde torso en soepele, dure kleren kon hij makkelijk voor een fotomodel doorgaan. Hij leek zich ervan bewust te zijn dat er naar hem werd gekeken, maar niet door ons; zo te zien dacht hij altijd dat er naar hem werd gekeken, hetzij met bewondering hetzij met afgunst. De wereld was van Cody Falk, en wij leefden er toevallig in.

Cody reed weg van het parkeerterrein en sloeg rechtsaf, en wij volgden hem door Watertown en langs de rand van Cambridge. Op Concord Street ging hij linksaf richting Belmont, een van de duurdere van onze dure buitenwijken.

‘Waarom rij je een oprit af en een afrit op?’ Bubba keek naar buiten en gaapte in zijn vuist.

‘Ik heb geen idee.’

‘Dat zei je de vorige keer ook.’

‘En?’

‘En ik wilde dat iemand me eens een goed antwoord gaf. Het ergert me.’

We verlieten de doorgaande straat en volgden Cody Falk naar een rokerig bruine buurt met hoge eiken en chocoladebruine villa’s. De zon was onder en had een diep bronskleurig waas achtergelaten dat een herfstachtige gloed aan de winterse straten verleende. Er hing hier een sfeer van exclusieve welstand, geërfde vermogens, particuliere bibliotheken vol donker teakhout en waardevolle tapijten.

‘Ik ben blij dat we de Porsche hebben genomen,’ zei Bubba.

‘Denk je dat de Crown Vic hier uit de toon zou vallen?’

Mijn Porsche is een Roadster uit 1963. Tien jaar geleden kocht ik de carrosserie met weinig erin, en vervolgens ben ik vijf jaar bezig geweest met het kopen van onderdelen en het opknappen. Op zich hou ik niet van die auto, maar ik moet toegeven dat ik me de coolste gozer van Boston voel als ik achter het stuur zit. Misschien wel van de wereld. Angie zei altijd dat

het bewees hoe onvolwassen ik ben. Angie had waarschijnlijk gelijk, maar zij reed tot voor kort dan ook in een stationcar.

Cody Falk stopte op een korte oprit naast een grote koloniale villa, en ik deed mijn koplampen uit en stopte achter hem op het moment dat de garagedeur zoemend omhoogging. Hoewel zijn raampjes dicht waren, kon ik de dreunende bas uit zijn speakers horen, en we reden achter hem aan de oprit op zonder dat hij ook maar iets in de gaten had. Vlak voordat we bij de garagedeur waren zette ik de motor uit. Hij stapte uit de Audi en wij uit de Porsche terwijl de garagedeur dichtging. Hij opende zijn kofferbak en Bubba en ik doken onder de deur door.

Hij deed snel een stap naar achteren toen hij me zag en stak zijn handen afwerend uit, alsof hij door een hele horde werd belaagd. Toen kneep hij zijn ogen tot spleetjes. Ik ben niet bepaald lang, en Cody was fit en groot en gespierd. De angst voor een vreemde in zijn garage maakte al plaats voor berekening terwijl hij me taxeerde en zag dat ik geen wapen had.

Toen deed Bubba de achterklep die hem aan het oog had onttrokken dicht, en Cody onderdrukte een kreet. Dat effect heeft Bubba op mensen. Hij heeft het gezicht van een geestelijk gestoord kind van twee – alsof zijn lichamelijke rijpingsproces op hetzelfde moment stil is blijven staan als dat van zijn hersenen en bewustzijn – en dat hoofd van hem kroont een lichaam dat me doet denken aan een stalen vrachtwagen met ledematen.

‘Wel verd – ’

Bubba had Cody’s tennisracket uit de tas gehaald en draaide het losjes rond in zijn hand. ‘Waarom rij je een oprit af en een afrit op?’ vroeg hij Cody.

Ik keek naar Bubba en rolde met mijn ogen.

‘Wat? Hoe moet ik dat nou weten?’

Bubba haalde zijn schouders op. Vervolgens ramde hij met het racket op de kofferbak van de Audi, waarmee hij een ruim twintig centimeter lange deuk in het midden maakte.

‘Cody,’ zei ik toen de garagedeur achter me dichtviel, ‘je zegt geen woord, tenzij ik je een rechtstreekse vraag stel. Gesnopen?’

Hij staaarde me aan.

‘Dat was een rechtstreekse vraag, Cody.’

‘Eh... ja, gesnopen.’ Cody keek naar Bubba en leek zich zo klein mogelijk te maken.

Bubba haalde de hoes van het racket en liet die op de grond vallen.

‘Sla alsjeblieft niet nog een keer op mijn auto,’ zei Cody.

Bubba stak geruststellend een hand op. Hij knikte. Toen kliefde hij een soepele backhand door de lucht en raakte de achterraut van de Audi. Het glas barstte met een luide knal en belandde in duizend scherven op Cody’s achterbank.

‘Jezus!’

‘Wat heb ik nou over praten gezegd, Cody?’

‘Maar hij heeft mijn achterraut –’

Bubba zwaaide met het racket alsof het een tomahawk was en raakte Cody Falk midden op zijn voorhoofd. Hij viel achterover tegen de muur en zakte op de grond in elkaar. Bloed gutschte uit een snee boven zijn rechter wenkbrauw en het leek wel of hij zou gaan huilen.

Ik trok hem aan zijn haar overeind en ramde hem met zijn rug tegen het portier.

‘Wat doe je voor de kost, Cody?’

‘Ik... Wat?’

‘Wat doe je voor werk?’

‘Ik ben restaurateur.’

‘Wat?’ zei Bubba.

Ik keek hem over mijn schouder aan. ‘Hij heeft restaurants.’

‘O.’

‘Welke?’ vroeg ik Cody.

‘The Boatyard in Nahant. Flagstaff in het centrum, en een deel van de Tremont Street Grill, de Fours in Brookline. Ik... ik...’

‘Ssst,’ zei ik. ‘Is er iemand thuis?’

‘Wat?’ Verward keek hij om zich heen. ‘Nee. Nee. Ik woon alleen.’

Ik trok Cody overeind. ‘Cody, jij vindt het leuk om vrouwen lastig te vallen. Verkracht je ze ook weleens, takel je ze toe als ze niet willen?’

Cody’s ogen werden donkerder en een dikke druppel bloed rolde over de brug van zijn neus omlaag. ‘Nee, zo ben ik niet. Wie –’

Ik gaf met de rug van mijn hand een klap tegen de wond en hij jankte.

‘Stil, Cody. Stil. Als jij ooit nog een vrouw lastigvalt, welke

vrouw dan ook, branden wij je restaurants plat en zorgen we dat je de rest van je leven in een rolstoel zit. Begrepen?’

Het onderwerp vrouwen maakte iets stompzinnigs in Cody wakker. Misschien omdat hij te horen kreeg dat hem een pleziertje werd afgepakt. Hoe dan ook, hij schudde zijn hoofd. Zijn kaak verstrakte. Een roofzuchtige vrolijkheid twinkelde in zijn ogen, alsof hij dacht dat hij zijn achilleshiel had gevonden: bezorgdheid om het ‘zwakke’ geslacht.

‘Tja,’ zei Cody. ‘Tja. Sorry. Dat kan ik niet beloven.’

Ik ging opzij toen Bubba om de auto heen liep. Hij haalde een revolver met kaliber .22 uit zijn trenchcoat, schroefde de geluiddemper erop, richtte de loop op Cody’s gezicht en haalde de trekker over.

De hamer kwam neer in een lege kamer, maar dat leek Cody eerst niet te beseffen. Hij deed zijn ogen dicht, gilde ‘Nee!’ en viel op zijn gat.

We stonden over hem heen gebogen toen hij zijn ogen weer opendeed. Met zijn vingers raakte hij zijn neus aan, verbaasd dat die er nog zat.

‘Wat is er?’ vroeg ik Bubba.

‘Geen idee. Ik heb hem echt geladen.’

‘Probeer het nog een keer.’

‘Best.’

Cody’s handen vlogen de lucht in. ‘Wacht!’

Bubba richtte de loop op Cody’s borst en haalde nogmaals de trekker over.

Weer een droge klik.

Cody ging tegen de grond, zijn ogen opnieuw stijf dichtgeknepen, zijn gezicht verwrongen tot een masker van ontzetting. Tranen sijpelden onder zijn oogleden door en een grote donkere vlek op zijn linkerbroekspijp verspreidde de scherpe geur van urine.

‘Shit,’ zei Bubba. Hij hield het wapen voor zijn gezicht, bestudeerde het, en richtte het weer op Cody toen die één oog opendeed.

Cody deed het oog dicht op het moment dat Bubba voor de derde keer de trekker overhaalde en alweer een lege kamer kreeg.

‘Heb je dat ding soms uit de Via Via?’ vroeg ik.

‘Doe niet zo vervelend. Hij doet het heus wel.’ Bubba maak-

te een beweging met zijn pols en de cilinder sprong open. Het gouden oog van één patroon staaarde ons aan vanuit een verder ononderbroken cirkel van kleine zwarte holletjes. ‘Zie je wel? Hier zit er een.’

‘Eén,’ zei ik.

‘Een is toch genoeg.’

Opeens sprong Cody overeind en op ons af.

Ik tilde een voet op en trapte hem tegen zijn borst, en hij ging weer languit.

Bubba klikte de cilinder dicht en richtte de revolver. Er klonk een droge klik en Cody gilde. Hij herhaalde dit droogvuren, en Cody produceerde een merkwaardig geluid, half lachen, half huilen.

Hij drukte zijn handen tegen zijn ogen. ‘Nee, nee, nee, nee, nee, nee, nee, nee,’ zei hij en maakte weer dat gekke geluid.

‘Zesmaal is scheepsrecht,’ zei Bubba.

Cody keek omhoog naar de loop van de geluiddemper en boorde zijn achterhoofd in de vloer. Zijn mond stond wijdopen, alsof hij gilde, maar een zacht, hoog ‘Na, na, na’ was het enige wat eruit kwam.

Ik hurkte naast hem en trok zijn rechteroor omhoog naar mijn mond. ‘Kijk me aan.’

Cody knipperde met zijn ogen voordat hij kon focussen en keek me aan.

‘Als de verzekering de schade aan haar auto niet vergoedt, Cody, komen we terug met de rekening.’

De paniek in zijn ogen ebde weg en maakte plaats voor begrip. ‘Ik heb de auto van dat wijf met geen vinger aangeraakt.’

‘Bubba.’

Bubba richtte op Cody’s hoofd.

‘Nee! Luister, luister, luister. Ik... ik... Bedoel je Karen Nichols?’

Ik stak een hand omhoog naar Bubba.

‘Oké, ik...heb, hoe noem je dat, ik heb wat met haar geprobeerd. Een spelletje. Gewoon een spelletje. Maar niet haar auto. Ik zou nooit – ’

Ik plantte mijn vuist in zijn maag. De lucht ontsnapte uit zijn longen en zijn mond ging herhaaldelijk open en dicht, snakend naar zuurstof.

‘Oké, Cody. Het is een spel. En dit is de laatste inning. Luister goed. Hoor ik dat een vrouw in deze stad lastig wordt gevallen, welke vrouw dan ook? In deze stad wordt verkracht? In deze stad ook maar een háár wordt gekrenkt, dan neem ik aan dat jij het hebt gedaan. En dan komen we terug.’

‘En jij belandt kreupel in een rolstoel,’ voegde Bubba eraan toe.

Lucht ontsnapte stotend aan Cody’s longen nu hij ze weer op gang had gekregen.

‘Zeg dat je het begrijpt, Cody.’

‘Ik begrijp het,’ wist hij uit te brengen.

Ik keek naar Bubba. Hij haalde zijn schouders op. Ik knikte.

Bubba schroefde de geluiddemper van de loop. Hij stopte de revolver in de ene zak van zijn trenchcoat, de geluiddemper in de andere. Hij liep naar de muur en raapte het tennisracket op, kwam terug en bleef naast Cody staan.

‘Je moet goed begrijpen dat het menens is, Cody,’ zei ik.

‘Dat weet ik! Dat weet ik!’ Hij gilte nu.

‘Denk je dat hij het weet?’ vroeg ik aan Bubba.

‘Ik denk van wel,’ zei Bubba.

Cody slaakte een gorgelende zucht van verlichting en keek omhoog naar Bubba’s gezicht met een dankbaarheid die bijna gênant was.

Bubba glimlachte en ramde het tennisracket in Cody’s kruis.

Cody vloog overeind alsof de onderkant van zijn rug in brand stond. Een hik van je welste klonk uit zijn mond, hij sloeg zijn armen om zijn buik en kotste in zijn eigen schoot.

‘Maar je moet altijd het zekere voor het onzekere nemen, vind je niet?’ Bubba gooide het tennisracket op de motorkap van de auto.

Ik zag Cody worstelen met de pijnscheuten die nu omhoogkwamen naar zijn darmen, zijn borstholte en longen. Zweet liep in straaltjes over zijn gezicht, alsof hij een regenbui op zijn kop kreeg.

Bubba opende de houten deur naar buiten.

Uiteindelijk draaide Cody zijn hoofd naar me opzij, en de grimas op zijn gezicht deed me denken aan een grijnzend skelet.

Ik bleef hem aankijken om te zien of de angst in woede zou veranderen, of de kwetsbaarheid vervangen zou worden door de achteloze superioriteit van het geboren roofdier. Ik was

benieuwd of ik de blik zou zien die Karen Nichols op het parkeerterrein had gezien, dezelfde blik waarvan ik een glimp had opgevangen voordat Bubba zijn revolver trok.

Ik wachtte nog wat langer.

De pijn begon minder te worden en Cody's tot een grimas vertrokken gezicht begon te ontspannen; de huid bij zijn haarlijn verslapte, en zijn ademhaling kreeg weer een min of meer regelmatig ritme. Maar de angst bleef. Die zat er goed in, en ik wist dat het een paar nachten zou duren voordat hij meer dan een uur of twee zou slapen, minstens een maand voordat hij de garagedeur dicht kon doen terwijl hij zelf nog in de garage was. Hij zou nog héél lang minstens een keer per dag over zijn schouder kijken, denkend aan Bubba en mij. Ik was er bijna van overtuigd dat Cody Falk de rest van zijn leven een zekere angst zou blijven voelen.

Ik stak een hand in mijn zak en haalde er het briefje uit dat Karen Nichols op zijn auto had achtergelaten. Ik verkreukelde het tot een prop.

'Cody,' fluisterde ik.

Met een ruk draaide hij zijn hoofd naar me toe.

'De volgende keer gaat het licht gewoon uit.' Met mijn vingers tilde ik zijn kin op. 'Hoor je me? Je hoort ons niet en je ziet ons niet.'

Ik stopte de prop papier in zijn mond. Hij sperde zijn ogen open en probeerde niet te kokhalzen. Ik gaf een tik tegen zijn kin, en zijn mond ging dicht.

Ik stond op en liep met mijn rug naar hem toe naar de deur. 'En dan ga je eraan, Cody. Je gaat eraan.'

3

Het zou een halfjaar duren voordat ik weer bewust aan Karen Nichols dacht.

Een week nadat we met Cody Falk hadden afgerekend, stuurde ze me een cheque. Er was een lachend gezichtje in de ‘o’ van haar naam getekend, en de rand van de cheque was versierd met gele eendjes. ‘Bedankt!’ stond er op een begeleidend kaartje. ‘Je bent gewoon de beste!’

Gezien het verloop van de gebeurtenissen zou ik graag willen zeggen dat ik nooit meer iets van haar heb gehoord tot aan die ochtend een halfjaar later, toen ik het nieuws hoorde op de radio, maar dat zou een leugen zijn. Ze heeft me een keer gebeld, een paar weken nadat ik haar cheque had ontvangen.

Ze kreeg mijn antwoordapparaat. Ik hoorde haar boodschap een uur later, toen ik even op kantoor was om een zonnebril te halen. Het kantoor was die week gesloten omdat ik naar Bermuda ging met Vanessa Moore, een advocate die net zo min zin had in een serieuze relatie als ik. Ze hield wel van het strand en daiquiri’s, en van gin fizz aan het begin van de middag, gevolgd door massage. In een mantelpak was ze om van te watertanden, in een bikini veroorzaakte ze een hartstilstand, en ze was van alle mensen die ik kende de enige die minstens even oppervlakkig was als ik. We waren een maand of twee dan ook een goed span.

Ik vond mijn zonnebril in de onderste bureaula en hoorde Karen Nichols’ boodschap uit het blikkerige speakertje. Het duurde wel een minuut voordat ik haar stem herkende, niet omdat ik die was vergeten, maar omdat dit niet klonk als haar stem. Het was een schorre stem, vermoeid en hakkelend.

‘Hallo, meneer Kenzie. Met Karen. Je hebt me eh... geholpen, een maand geleden, misschien zes weken? Nou, eh... luister, bel me een keer. Ik... eh... wilde iets met je bespreken.’ Er viel een stilte. ‘Nou, eh... oké, bel me even.’ En ze gaf haar nummer.

Buiten op straat toeterde Vanessa.

Ons vliegtuig vertrok over een uur, het verkeer zat ongetwijfeld vast, en Vanessa kon iets doen met haar heupen en kuitspiieren dat in de meeste geciviliseerde landen ongetwijfeld verboden was.

Ik stak een hand uit naar het apparaat om op replay te drukken, en Vanessa toeterde nog een keer, luider en langer, en van schrik raakte mijn vinger het andere knopje, wissen. Ik weet wat Freud van deze vergissing gezegd zou hebben, en hij zou waarschijnlijk gelijk hebben. Maar ik had Karens nummer wel ergens, en ik zou over een week terug zijn en haar bellen. Klanten moesten begrijpen dat ik ook een privé-leven had.

Ik ging dus verder met mijn eigen leven, liet Karen Nichols haar eigen boontjes doppen en vergat haar uiteraard terug te bellen.

Maanden later, toen ik het nieuws hoorde op de radio, reed ik terug uit Maine met Tony Traverna, die de benen had genomen terwijl hij op borgtocht vrij was. Degenen die hem kenden, beschouwden hem niet alleen als de beste kluis kraker van Boston, maar ook als de stomste man van het hele universum.

Er deden moppen over Tony T de ronde. Een blik soep was hem nog te slim af. Zet Tony T in een ruimte vol paardenvijgen en vierentwintig uur later zoekt hij nog steeds naar het paard. Tony T dacht dat manuele therapie de president van Mexico was, en had zich eens hardop afgevraagd wanneer *Saturday Night Live* werd uitgezonden.

Tony had al eerder zijn borgtocht verbeurd en was dan altijd naar Maine gegaan. Met de auto, ook al had hij geen rijbewijs. Tony had zijn rijbewijs nooit gehaald omdat hij altijd zakte voor de theorie. Negen keer. Toch kon hij wel rijden, en zijn enige talent was ongeëvenaard: het slot dat hij niet kon kraken moest nog uitgevonden worden. Hij jatte een auto en reed dan steevast naar het huisje in Maine van wijlen zijn vader, een sportvisser. Onderweg kocht hij een paar kratten Heineken en meer-

dere flessen Bacardi, want Tony T bezat niet alleen 's werelds kleinste hersenen maar ook 's werelds taaiste lever, en dan verschanste hij zich in dat huisje en keek naar tekenfilms op de tv totdat iemand hem kwam halen.

Tony Traverna had door de jaren heen een bom duiten vergaard, en zelfs met al het geld dat hij had verbrast aan de drank en de hoertjes die hij betaalde om zich als indiaanse squaws te verkleden en hem 'Trigger' te noemen, kon je bedenken dat hij ergens een flink appeltje voor de dorst had liggen. In elk geval genoeg voor een vliegticket. Maar in plaats van de kuierlatten te nemen en naar Florida of Alaska te vliegen, een of ander oord waar hij moeilijker te vinden zou zijn, reed Tony altijd naar Maine. Misschien had hij wel vliegangst, zoals iemand ooit eens had geopperd. Of misschien wist hij niet wat vliegtuigen waren, had iemand anders bedacht.

Degene die garant voor hem stond, was Mo Bags, een ex-smeris en praktiserend premiejager, die zelf wel met pepperspray, stunguns en boksbeugels achter Tony aangegaan zou zijn, ware het niet dat een aanval van jicht zich als vuurmieren in Mo's dij vastbeet zodra hij meer dan dertig kilometer achter het stuur zat. Bovendien kenden Tony en ik elkaar al langer dan vandaag. Mo wist dat ik hem zonder problemen zou vinden, en dat Tony niet voor me op de loop zou gaan. Dit keer was Tony's borgtocht betaald door zijn vriendin, Jill Dermott. Jill was de laatste van een hele trits vrouwen die Tony zagen en dan niet bestand waren tegen de aandrang om over hem te moederen. Zo ging het al Tony's hele leven, in elk geval de jaren die ik ervan had meegemaakt. Tony wandelde een bar binnen (en hij wandelde altijd wel een bar binnen) en ging zitten, knoopte dan een gesprek aan met de barkeeper of degene die naast hem zat, en een halfuur later verdrongen de meeste ongetrouwde vrouwen in de bar (en een paar getrouwde) zich rond Tony's stoel, boden ze hem drankjes aan, luisterden ze naar de trage, lichte cadans van zijn stem, en kwamen ze tot de conclusie dat het met deze jongen weer dik voor elkaar zou komen; hij had alleen liefde en aandacht nodig, en misschien een avondcursus.

Tony had een zachte stem en zo'n klein maar openhartig gezicht dat vertrouwen wekt. Treurige ogen boven een kromme neus, en een zo mogelijk nog treuriger glimlach, een permanente trek rond zijn lippen die leek te zeggen dat Tony, mijn vriend,

ook het nodige had meegemaakt, en wat kon je er nou aan doen behalve rondjes geven en je verhaal delen met nieuwe en oude vrienden?

Met dat gezicht had Tony een heel succesvolle oplichter kunnen zijn. Maar als puntje bij paaltje kwam was hij niet slim genoeg om mensen op te lichten, en misschien was hij er ook wel te aardig voor. Tony hield van mensen. Ze leken hem in verwoording te brengen – dat gold eigenlijk voor alles en iedereen – maar tegelijkertijd hield hij oprecht van hen. Jammer genoeg hield hij ook van kluisen. Misschien net iets meer dan van mensen. Hij had een oor dat een veertje op de maan kon horen landen, en zulke behendige vingers dat hij met één hand een Rubik-kubus kon oplossen zonder ernaar te kijken. In zijn achtentwintig jaar op deze planeet had Tony zoveel kluisen gekraakt dat de politie linea recta naar zijn appartement reed als er na een fikse brand bij een bank alleen een lege brandkast was aangetroffen, en rechters schreven arrestatiebevelen uit in een tempo waarin de meeste mensen een cheque uitschrijven.

Tony's grootste probleem, althans in juridische zin, was echter niet de kluisen, en ook niet zijn stupiditeit (al hielp dat niet), maar drank. Alle keren dat hij had gezeten, op twee na, was hij veroordeeld wegens rijden onder invloed, en zijn laatste vergrijp vormde daarop geen uitzondering – om drie uur 's nachts spookrijden op Northern Avenue, verzet tegen zijn aanhouding (hij was doorgereden), moedwillige vernieling (hij had de auto in de prak gereden), en vluchten na het veroorzaken van een ongeluk (hij was in een telefoonpaal geklommen omdat hij dacht dat de politie hem niet zou zien als hij op een donkere nacht zes meter boven een autowrak zat).

Toen ik het hutje binnenkwam, lag Tony in de zitkamer op de grond en hij keek me aan met een gezicht dat zei: Waarom heb je er zo lang over gedaan? Hij zuchtte, zette met de afstandsbediening de tv uit, kwam moeizaam overeind en sloeg tegen zijn dijnen om de bloedsomloop weer op gang te brengen.

‘Hé, Patrick. Heeft Mo je gestuurd?’

Ik knikte.

Tony ging op zoek naar zijn schoenen en vond ze onder een kussen op de grond. ‘Biertje?’

Ik keek om me heen. In de anderhalve dag dat hij in dit huisje zat, had Tony het gepresteerd om elke vensterbank vol te zet-

ten met lege bierflesjes. Het groene glas ving de zonnestrallen die weerkaatsten in het meer, en door de caleidoscoop van kleine stralen kreeg de hele kamer de smaragdgroene gloed van een pub op St. Patrick's Day.

‘Nee, bedankt, Tony. Ik drink zelden bier voor het ontbijt.’

‘Vanwege je geloof?’

‘Zoiets.’

Hij sloeg zijn ene been over het andere, trok de enkel omhoog naar zijn middel en hopte op één been door de kamer terwijl hij zijn schoen probeerde aan te trekken. ‘Doe je me handboeien om?’

‘Ga je ’m smeren?’

Op de een of andere manier lukte het hem om de schoen aan te krijgen, en hij struikelde toen hij zijn voet weer op de grond zette. ‘Nee hoor. Dat weet je toch.’

Ik knikte. ‘Dan hoeft ik je geen handboeien om te doen.’

Hij glimlachte dankbaar, tilde de andere voet van de grond en begon weer rond te hoppen om de tweede schoen aan te trekken. Tony trok de schoen over zijn voet, wankelde toen hij de bank raakte en viel op zijn gat, buiten adem van al het hopen. Tony's schoenen hadden geen veters, alleen klittenband. Er werd wel beweerd dat... o, laat ook maar. Je kunt er wel naar raden. Tony drukte het klittenband op elkaar en ging staan.

Ik liet hem schone kleren pakken, zijn Game Boy en een paar stripboeken voor onderweg. Bij de deur bleef hij staan en keek hoopvol naar de ijskast.

‘Mag ik iets te drinken meenemen?’

Een biertje onderweg naar de gevangenis kon geen kwaad, vond ik. ‘Ga je gang.’

Tony opende de ijskast en haalde er twee pakken van zes blikjes uit. ‘Je weet wel,’ zei hij bij het verlaten van het huisje, ‘voor als we in de file staan.’

We kwamen een paar keer stil te staan, zo bleek, eerst bij Lewiston en toen bij Portland, en de badplaatsen Kennebunkport en Ogunquit. De zachte zomerochtend ging over in een bloedhete dag, bomen en wegen en auto's verbleekten in het harde, felle licht van de hoogstaande zon.

Tony zat achter in de zwarte Cherokee uit '91 die ik had gekocht toen de motor van mijn Crown Victoria het die lente

had gebeven. De Cherokee was ideaal voor de zeldzame keren dat ik voor premiejager speelde, want er zat een stalen hek tussen de stoelen en de achterbak. Tony zat aan de andere kant van het hek, met zijn rug tegen de bekleding van het reserve-wiel. Hij strekte zijn benen als een kat die zich op een zonovergoten vensterbank nestelde, trok zijn derde biertje van de rit open en boerde van het tweede de koolzuur op.

‘Kun je geen pardon zeggen?’

Tony ving mijn blik op in het spiegeltje. ‘Pardon. Ik wist niet dat je zo gebeten was op eh...’

‘Etiquette?’

‘Dat ja.’

‘Als ik je laat denken dat je in mijn auto ongestraft kunt boeren, Tony, ga je nog denken dat je ook kunt pissen.’

‘Nee hoor. Ik wou wel dat ik iets had meegenomen, een grote beker of zo.’

‘We stoppen bij de volgende afslag.’

‘Je bent best wel tof, Patrick.’

‘O ja, ik ben geweldig.’

We moesten een paar keer stoppen in Maine en één keer in New Hampshire. Dat komt er nou van als je een voortvluchtige boef twaalf biertjes laat meenemen voor onderweg, maar eigenlijk vond ik het niet zo erg. Ik vond het wel gezellig met Tony, net zoals je een gezellige middag kunt hebben met je neefje van twaalf dat een beetje traag van begrip is maar wel erg aardig.

Ergens in New Hampshire hield Tony’s Game Boy op met piepen en bliepen, en ik zag in mijn spiegel dat hij voor pampus lag, zacht snurkend door trillende lippen. Zijn ene voet ging heen en weer als de staart van een kwispelende hond.

We waren net de grens van Massachusetts overgestoken, en ik had het zoekknopje van de autoradio ingedrukt in de hoop dat ik WFNX zou kunnen ontvangen, ook al waren we nog een heel eind van hun zendmast, toen de naam Karen Nichols opdook tussen het kraken van de statische elektriciteit. De digitale cijfers versprongen snel op het LED-scherm van de radio, en bleven vaag knipperend heel even op 99.6 hangen.

‘... nu geïdentificeerd als Karen Nichols uit Newton. Het ziet er naar uit dat ze een sprong heeft gemaakt van – ’

Het zoeken ging verder, en de cijfers versprongen naar 100.7.

De auto maakte een kleine schuiver toen ik mijn hand uitstak naar de handbediening en weer op 99.6 afstemde.

Tony werd wakker. ‘Wat?’

‘Ssst.’ Ik hield een vinger omhoog.

‘... volgens de woordvoerder van de politie. Hoe het Karen Nichols is gelukt om op het dak van het Custom House te komen is nog niet bekend. Nu gaan we verder met het weer, hier is Gil Hutton...’

Tony wreef in zijn ogen. ‘Dan ben je toch niet goed bij je hoofd.’

‘Wist je dit al?’

Hij gaapte. ‘Ik zag het vanochtend op het nieuws. Die meid is spiernaakt van het Custom House gesprongen, even vergeten dat de zwaartekracht dodelijk is. Je weet wel, man. Zwaartekracht is dodelijk.’

‘Hou je bek, Tony.’

Hij kromp in elkaar alsof ik hem had geslagen, keerde me zijn rug toe en ging op zoek naar een vers biertje.

Er kon een andere Karen Nichols in Newton zijn. Meerdere zelfs. Het was een doodgewone, veel voorkomende Amerikaanse naam. Even saai en afgezaagd als Mike Smith of Ann Adams.

Toch ging er een koud gevoel door mijn binnenste, de ijzingwekkende zekerheid dat de Karen Nichols die van het Custom House was gesprongen dezelfde Karen Nichols was die ik een halfjaar geleden had ontmoet. Het meisje met gestreken sokken en een verzameling knuffeldieren.

Die Karen Nichols leek me niet het type dat naakt van een gebouw springt. En toch wist ik het. Ik wist het.

‘Tony?’

Hij keek me aan met de gepijnigde ogen van een hamster in de regen. ‘Ja?’

‘Sorry dat ik tegen je snauwde.’

‘Oké.’ Hij nam een slok bier en bleef me achterdochtig aankijken.

‘De vrouw die van dat dak is gesprongen,’ zei ik, zonder te weten waarom ik iemand als Tony uitleg gaf, ‘ik denk dat ik haar kende.’

‘O shit, man. Wat klote voor je. Soms snap je echt de ballen van mensen, weet je wel?’

Ik keek naar het wegdek dat onder de schelle zon een metaalachtige glans had. Zelfs met de aiconditioning op maximum voelde ik de hitte prikken in mijn nek.

Tony's ogen waren nat en de glimlach die zijn wangen omhoogduwde was te groot, te breed. 'Soms roept het je, weet je wel?'

'De drank?'

Hij schudde zijn hoofd. 'Die vriendin van je, weet je wel, die van dat dak is gesprongen?' Hij ging op zijn knieën zitten en drukte zijn neus tegen het hek tussen ons in. 'Dat is... nou... ik ging een keer met iemand mee in zijn boot. Ik kan niet zwémmen, maar ik stap in een bóót. We komen in een storm terecht, ik zweer het je, en die boot hangt helemaal naar links en dan helemaal naar rechts, de klotegolven zijn net wegen die overall om ons heen omhooggaan. En oké, ik doe het in mijn broek, want als ik erin donder, ben ik er geweest. Maar ik ben ook, hoe zeg je dat, ik voel me ergens ook tevreden, oké? Ik had zoiets van: "Mooi zo. Nu krijg ik antwoord op mijn vraag. Ik hoef me niet meer af te vragen hoe en wanneer en waarom ik doodga. Ik ga dood. Nu. En in feite is het een opluchting." Ken je dat gevoel?'

Ik keek over mijn schouder naar zijn gezicht, platgedrukt tegen de metalen vierkantjes. Het vlees van zijn wang pulde er aan mijn kant uit, vulde de vierkantjes als zachte witte kastanjes.

'Eén keer,' zei ik.

'O ja?' Zijn ogen werden groter en hij leunde een eindje achterover. 'Wanneer?'

'Een kerel richtte een wapen op mijn gezicht. Ik was er vrij zeker van dat hij de trekker over zou halen.'

'En in die ene seconde' – Tony hield zijn duim en wijsvinger een haarbreedte van elkaar – 'in die ene seconde, dacht jij: Dit is misschien wel cool. Ja toch?'

Ik glimlachte naar hem in mijn spiegel. 'Misschien, zoiets. Ik weet het niet meer.'

Hij ging op zijn hurken zitten. 'Zo voelde ik me op die boot. Misschien dat die vriendin van je zich gisteravond ook zo voelde. Iets van: "Wow, ik heb nog nooit gevlogen. Ik probeer het gewoon." Snap je wat ik bedoel?'

'Niet echt, nee.' Ik keek in de spiegel. 'Tony, waarom ben je meegegaan op die boot?'

Hij wreef over zijn kin. 'Omdat ik niet kon zwemmen.' Hij haalde zijn schouders op.

We waren bijna aan het einde van de rit, en de weg leek eindelijk lang. Het gewicht van die laatste veertig kilometer hing als een stalen slinger achter mijn ogen.

‘Kom op,’ zei ik. ‘Even serieus.’

Tony stak zijn kin in de lucht en kreeg diepe denkrimpels in zijn voorhoofd. ‘Het niet-weten.’ En toen boerde hij.

‘Wat?’

‘Waarom ik in die boot stapte, denk ik. Het niet-weten – al het niet-weten in dit kloteleven, weet je wel? Het doet je wat. Het maakt je gek. Je wil het gewoon weten.’

‘Zelfs als je niet kunt vliegen?’

Tony glimlachte. ‘Juist omdat je niet kunt vliegen.’

Met zijn handpalm klopte hij op het hek. Hij boerde nog een keer en zei pardon, nestelde zich op de grond en zong heel zacht de herkenningmelodie van *De Flintstones*.

Tegen de tijd dat we in Boston waren, lag hij weer te snurken.